Srijeda, 06.01.2016.g.

Na internetskoj stranici www.kristofori.hr pronašao sam jedan članak "KARAKTERISTIČNE AKTIVNOSTI DEMONA" o djelovanju demona u kojem je autor htio prikazati kako zli duhovi, demoni, djeluju na nas u svakodnevnom životu.

Članak je jako sadržajan i potvrdio mi je mnoga moja iskustva u borbi

protiv zlih duhova. Zato sam ga i odlučio ovdje prenijeti kako sam ga

tamo našao da si možda i netko od vas, koji će ovo čitati, a svjestan je

duhovne borbe koja se vodi oko njega i njemu dragih ljudi, pronađe

nešto za sebe, pronađe neke odgovore, neko novo oruđe ili snagu za

borbu protiv zlih duhova u svojem životu i životima njegovih dragih ljudi

koje mu Gospodin šalje na životni put.

Jer, kada znaš tko ti je neprijatelj, tada tražiš i načine i oruđe kako se

protiv njega boriti i kako ga pobijediti.

Zato mislim da su ovakvi članci, pa onda i svjedočanstva, jako bitni da u

brobi za spasavanje naših duša i duša drugih dragi ljudi oko nas.

Jedino mi se malo nije dopalo "udaranje" po Crkvi i svećenicima, ali, to i

nije tema ovog članka pa to nisam izostavljao. Mislim da su Crkva i njezini

svećenici najviše na udaru demonskog svijeta pa možda neki njezini

dijelovi "padnu" u nekim trenucima ali se zato drugi "uzdignu" noseći tako

i Crkvu u cjelini.

A drugo je to Crkva "nosi" vjeru ovog svijeta. I svi ti koji o ponekad pišu i

govore protiv Crkve, njezin su dio.

Bez Crkve ne bi ni njih bilo.

I mnogi od onih što odlaze na karizmatske susrete, idu i na nedjeljne

mise.

MISA JE NAJJAČA MOLITVA, NAJJAČI EGZORCIZAM.

Zato misim da za našu Crkvu u cjelini, svakog svećenika, treba moliti.

Gdje god i kad god stignemo.

Nema karizmatskih pokreta ni oslobođenja od Zloga i njegovih zlih

duhova bez Crkve i mise.

A tko smo mi da sudimo drugima pa tako i Crkvi? Jedini pravedni i istiniti

sudac je Gospodin i pitanje je kako će na kraju svatko od nas proći na

Njegovom sudu …

EVO TOG ČLANKA:

"Što znate o demonima i zlim duhovnima?

Živimo u vremenu kad većina teologa ne vjeruje u postojanje demona i o

njima ne zna ništa. Zbog toga vjernici pomoć traže kod vračara i drugih

religija. Sajmovi ezoterije prepuni su kršćana, no čini se kako u Crkvi to

malo koga danas uopće zabrinjava. Članovi smo Crkve koja ima puninu

vjere i sile Duha Svetoga, a pomoć tražimo drugdje. Postoji ogromno

neznanje o djelovanju Đavla i zloduha pa smo odlučili pomoći onima koji

to žele

Zli duhovi ili demoni niže su razine duhovnih vlasti (Ef 6, 12) koje Sotona

šalje protiv čovječanstva. Oni imaju tri cilja koje im je zadao Sotona.

Prvo: mučiti i zlostavljati; drugo: sprječavati nas u upoznavanju Krista kao

spasitelja; i treće, ako to ne uspiju, spriječiti nas da aktivno živimo svoju

vjeru. Demoni su obično nevidljivi. Ne može ih se primijetiti fizičkim

očima. Ipak, možemo prepoznati njihovo prisustvo i aktivnost na sličan

način kao što prepoznajemo aktivnost vjetra. Zapravo, to je adekvatna

usporedba jer u hebrejskom i grčkom prijevodu riječ za duh ista je riječi

za vjetar. Mi zapravo nikad ne vidimo vjetar, ali vidimo efekte koje on

proizvodi: prašina koja se podiže na ulicama, oblake koji plove po nebu,

drveće koje se savija u jednome smjeru. Svi ti znakovi označavaju

prisutnost i aktivnost vjetra.

Isto je tako i s demonima. Ne vidimo ih, i to je normalno, ali

prepoznajemo njihovu prisutnost kroz određene karakteristične aktivnosti.

Napominjem kako demoni nisu sveprisutni i nema ih svuda oko nas. Oni,

poput ričućeg lava, obilaze područja i traže osobe kojima će štetiti.

Također, napominjem da i dobri kršćani mogu biti pod njihovim

utjecajem ako ih ne prepoznaju i ako se ne znaju obraniti ili osloboditi (Ef

6, 10-19). Sama prisutnost demona u čovjeku ne mora govoriti ništa o

njegovu odnosu s Bogom. Sam je Pavao tvrdio kako je u tijelu imao

Sotonina poslanika koji ga je mučio (2 Kor 12, 7). Svjedoci smo da su

mnogi kršćani bili ozdravljeni od teških bolesti, ali isto tako i od grešnih

zarobljujućih navika, nakon što su bili oslobođeni od određenih vrsta

demona. Biblija kaže kako se svatko kažnjava istom kaznom kojom je

sagriješio kako bi mogao prepoznati svoj grijeh, priznati ga, pokajati se i

zatražiti oproštenje. To je jedan od razloga zbog kojeg je demonska

aktivnost često povezana s određenim vrstama slabosti kojima smo se

predali i koje nismo htjeli kontrolirati. Tako je vrlo vjerojatno da ćemo

konzumiranjem pornografije biti pod utjecajem duha bluda, ili ćemo, ako

mrzimo, imati posla s duhom fizičke boli.

Opisat ću neke od najtipičnijih aktivnosti demona kojima štete ljudima:

Demoni zavode

Demoni zavode ljude na činjenje zla. Svatko od nas je doživio nešto

takvo. Zavođenje često dolazi verbalno. Pronađeš novčanik pun novaca na

cesti, i tad ti nešto prošapće: „Uzmi! Nitko nikad neće saznati. Drugi ljudi

bi učinili isto. Kad bi to bio tvoj novac, oni bi ga uzeli". Sve što ima glas,

osoba je, i taj glas pripada demonu koji te zavodi. Ako mu dopustiš,

Sotona će početi uvjeravati. Više nećeš imati čistu savjest. Znat ćeš da si

kriv.

Demoni love

Demoni te proučavaju, slijede tvoje pokrete, promatraju tvoje slabe

trenutke, otkrivaju tvoje slabosti, a zatim stvaraju situacije koje će im

otvoriti put da uđu u tebe. Uzmimo, npr., poslovnog čovjeka koji je imao

užasan dan na poslu. Sve je išlo krivo, spotaknuo se i pao na pokretnim

stubama, tajnica je prolila kavu po njemu, klima nije radila, jedan bijesan

kupac došao mu je s prijetnjom da će ga tužiti. Zatim je, na putu kući,

proveo sat vremena u automobilu, u prometnoj gužvi. Kad je konačno

stigao kući, večera nije bila gotova a djeca su vrišteći trčala naokolo. Tada

je izgubio kontrolu i počeo vikati na obitelj. Budući da je inače dobar,

nježan čovjek, supruga i djeca iznenađeni su njegovim ponašanjem.

Opraštaju mu odmah nakon što se ispriča. Kad taj čovjek ponovno bude

izgubio samokontrolu, postoji određena vjerojatnost da će demon srdžbe

iskoristiti trenutak bez zaštite i ući u njega.

Nakon što se to dogodi, njegova žena primjećuje određene promjene na

njemu. Njegova ljubav prema obitelji nije se promijenila, ali postoje

trenutci kad nešto drugo preuzme kontrolu. Njegove oči čudno zabljesnu.

Kad demon ljutnje zadobije kontrolu, taj čovjek zlostavlja svoju obitelj te

tako povrjeđuje one koje najviše voli. Nakon toga je posramljen i žao mu

je što je to učinio i jednostavno ne može shvatiti kako mu se to moglo

dogoditi.

To je samo jedan od mnogih primjera kako će demon loviti osobu kao

što zvijer lovi svoju žrtvu dok ne nađe mjesto ili trenutak slabosti kroz

koje može u nju ući.

Demoni muče

Isus je izrekao parabolu u kojoj govori o sluzi kojemu je gospodar

oprostio ogroman dug, ali koji je zatim odbio oprostiti svome dužniku

neusporedivo manji dug. Usporedba završava osudom sluge koji nije

oprostio: „Tada ga njegov gospodar, pun gnjeva, predade mučiteljima

dok ne vrati sav dug" (Mt 18, 34). U sljedećem stihu, Isus ukazuje na to

da se ta usporedba odnosi na sve kršćane: „Tako će i Otac moj nebeski

postupiti s vama ako ne oprostite jedni drugima od sveg srca". Mučitelji u

toj usporedbi su demoni. Sreo sam na stotine kršćana koji su se nalazili u

rukama mučitelja iz jednostavnog razloga: neopraštanje. Oni su tražili

oproštenje od Boga za svoje mnogobrojne dugove, tj. grijehe, a sami

odbijaju oprostiti drugima. Takvi ljudi često trpe od velikih bolova kojima

liječnici ne mogu pronaći stvaran uzrok. Nakon pokajanja i oslobođenja,

bolovi trenutno prestaju.

Nakon što je Isus svoje učenike naučio moliti Očenaš, dodao je samo

jedan komentar: „Da, ako vi oprostite ljudima njihove pogreške, oprostit

će i vama vaš Otac nebeski. Ako li vi ne oprostite ljudima njihovih

pogrešaka, ni vaš Otac neće vama oprostiti vaših" (Mt 6, 14-15). Postoje

razne vrste mučenja kojima možemo biti izloženi. Tako, npr., možemo

biti podvrgnuti fizičkom mučenju. Jedan od takvih primjera je artritis. Ne

kažem da svaki artritis ima demonski uzrok. Ipak, značajno je primijetiti

kako je artritis vrlo često povezan s unutarnjim stavom srdžbe,

neopraštanja i gorčine.

Nadalje, imamo mentalno mučenje. Vrlo čest slučaj je strah od ludila.

Velik broj kršćana strahuje od toga i često se srame to nekome priznati.

Taj demonski napad može imati i verbalnu formu: „Tvoja teta Lucija

upravo je završila u ludnici, a tvoj susjed doživio je živčani slom. Ti ćeš

biti sljedeći". Taj je strah obično djelo optužujućeg demona koji

neprestano napada um osobe.

Druga vrsta duhovnog mučenja je unutarnja optužba koja kaže: „Učinio si neoprostiv grijeh". Kad mi osoba kaže da ima problema s takvom mišlju, uvijek odgovaram: „To nije ništa drugo već optužba duha laži. Da si stvarno počinio neoprostiv grijeh, tvoje bi srce bilo toliko tvrdo da te ne bi bilo ni briga. Činjenica da si zabrinut, dokazuje da ga nisi ni učinio".

Demoni prisiljavaju

Nijedna riječ nije tako karakteristična za demonsku aktivnost kao riječ

„prisila”. Iza većine prisila, stoji demon. Primjerice, prisilno pušenje ili

prisilna konzumacija alkohola ili droga. Nekontrolirano jedenje također

može biti prisilno, osobito proždrljivost. Možda nećete naći mnogo

alkoholičara na nedjeljnoj misi, ali ćete naći priličan broj proždrljivaca!

Prisilno jedenje obično počinje gubitkom samokontrole. Kršćani nerado

priznaju kako su prisiljeni jesti, ali priznanje grijeha nužan je prvi korak

za oslobođenje.

Postoje mnogi drugi oblici prisile. Jedan je od njih i brbljavost ili prisilan

govor. Preuveličavanje u govoru gotovo uvijek završava u nekoj formi

grijeha. Ako ne držimo svoj jezik pod kontrolom, možemo otvoriti vrata

demonu. Dva demona koja mogu iskoristiti priliku i ući su ogovaranje i

kritiziranje. Oba su vrlo česti među kršćanima.

Demoni zarobljavaju

Promotrimo jedan primjer iz područja o kojemu se jako malo govori u

crkvi: seksa. Pretpostavimo da ste sagriješili na tom području. Priznali ste,

pokajali se, te primili oproštenje, ali još uvijek imate intenzivnu želju

grijeh ponoviti, iako to mrzite. Sigurni ste da vam je oprošteno, ali niste

slobodni, zarobljeni ste.

Jedan vrlo čest primjer je samozadovoljavanje. Neki psiholozi kažu kako

je samozadovoljavanje normalno i zdravo. Uopće nije vrijedno o tome

raspravljati. Ja jednostavno znam kako postoje tisuće ljudi, muškaraca i

žena koji se samozadovoljaju i onda se mrze zbog toga što su učinili.

Svaki put kažu: „Nikad više!”, ali im se to iznova dogodi. Oni su

zarobljeni.

Vršeći službu oslobađanja u raznim dijelovima svijeta, čujem osobe kako

mi kažu: „Mogu tu svoju potrebu osjetiti u svojim prstima. Svrbe me i

ukoče se!” Kroz godine, vidio sam stotine ljudi oslobođene od prisilnog

demona samozadovoljavanja.

Demoni uzrokuju ovisnosti

Ovisnost je često kao grana koja raste iz neke veće grane. Ako želimo

pomoći ljudima, vrlo vjerojatno ćemo morati zaviriti iza ovisnosti i

pronaći veću granu iz koje raste ta ovisnost. Dva su česta primjera stalna

osobna frustracija i neka duboka emotivna potreba koja nije ispunjena.

Primjerice, dvije udane žene koje znaju da im muž nije vjeran, da novac

koji one trebaju za domaćinstvo troši na sebe, te da pokazuje malo

zanimanja za obitelj – zbog svega toga čeznu za nekom vrstom utjehe.

Jedna polako počinje piti i postane alkoholičarka. Za drugu je alkohol

previše i počinje jesti te postane proždrljiva. U oba slučaja, na

oslobođenju od ovisnosti, bilo od alkohola ili od proždrljivosti, neće se

vjerojatno moći mnogo učiniti ako se ne pozabavimo samom granom

frustracija. Najbolje bi rješenje bilo kad bi se muž pokajao i promijenio,

ali ako on to i ne učini, žena ne može očekivati da će biti oslobođena ako

mu ne oprosti i ne odrekne se svoje gorčine i ljutnje.

Pornografija je tragičan primjer ovisnosti. Čovjek koji je zarobljen

pornografijom prisiljen je tražiti one programe na televiziji koji će

zadovoljiti demona u njemu. Jedan čovjek mi je rekao: „Taj me demon

budi u dva sata ujutro kad su na televiziji pornografski filmovi.

Jednostavno ih moram gledati. Ne mogu se oduprijeti". Kod molitve

oslobođenja, čitavo mu je tijelo reagiralo kad je demon izlazio.

Postoji bezbroj vrsta ovisnosti i mnogo ljudi treba oslobođenje.

Demoni prljaju

To i nije čudno budući da Biblija demone naziva „nečistim duhovima”.

Glavno područje djelovanja takvih duhova je naš duh – naše misli i naša

zamišljanja. To se često događa baš u trenutcima kad svoje misli želimo u

molitvi usmjeriti prema Bogu. Ako u takvim trenutcima imamo snažne

misli ili slike koje nas ometaju, a pogotovo ako spadaju u kategoriju

požuda, tada možemo biti gotovo sigurni da se radi o zloduhu.

Demonima se nikako ne sviđa naša komunikacija s Bogom.

Mnogi imaju takav problem s govorom. Ne mogu izgovoriti tri rečenice, a

da ne prostače ili psuju. U trenutku oslobođenja, događa se trenutna

promjena i oslobođena osoba prestaje izgovarati takve nečiste riječi.

Demoni obmanjuju

Vjerujem da su demoni iza većine duhovnog zavođenja. U 1 Tim 4, 1

Pavao kaže: „Duh izričito veli da će u posljednja vremena neki otpasti od

vjere i pristati uz prijevarne duhove i đavolske nauke". Radi se o

kršćanima koji se odriču zdrave nauke temeljene na Bibliji i tradiciji Crkve

i pristaju uz određene vrste duhovnih zabluda. Čest slučaj danas je vjera

kako đavao i zli duhovi ne postoje i kako nitko neće završiti u paklu.

Demonska duhovna obmana uključuje svako religiozno, kultno ili

filozofsko negiranje velikih biblijskih istina vjere, a posebno onih koje se

tiču Isusa Krista. Svatko od nas može uzeti Bibliju u ruke i provjeriti koliko

od onoga što Isus govori ne vjerujemo, a o koliko onoga što je Isus

rekao imamo čak suprotno mišljenje! Ako smo čvrsto uvjereni kako, npr.,

ne postoji đavao, moramo se zapitati otkud nam tolika hrabrost da

negiramo tako snažno izraženu biblijsku istinu?! Kako to da se ne bojimo

postaviti iznad vrlo jasno napisane Božje riječi?

Demoni napadaju naše fizičko tijelo

Postoje mnogi demoni koji su povezani s različitim vrstama bolesti poput

nekih vrsta epilepsije, sljepoće, gluhoće, nijemosti, artritisa, alergija,

neplodnosti... No postoje i neki drugi duhovi, poput duha umora i duha

pospanosti. Ako možete satima gledati televiziju ili baviti se nečim

drugim, a kad se odlučite posvetiti molitvi ili čitanju Biblije, odjednom

osjećate umor ili neprirodnu pospanost koja vas u tome sprečava i to vam

se događa vrlo često, trebali biste provjeriti radi li se o demonu. Postoji i

demon slabosti koji uzrokuje da se netko neprekidno osjeća bolesnim,

iako liječnici ne mogu pronaći nikakav stvaran uzrok tom stanju.

Zaključak

Većina ljudi koji su pod utjecajem demona, ima jednu karakterističnu

osobinu: nemir. Osoba koja može zadržati mir u većini životnih neprilika,

vjerojatno nema nikakvih problema s demonima. Vrlo čest slučaj je taj da

osobe koje kontrolira zloduh imaju iznenadne trenutke zbunjenosti u

kojima kao da netko drugi na trenutak preuzme njihove misli te im je

potrebno određeno vrijeme da se vrate u stvarnost. Zanimljivo je da se

demoni, jednako kao u Isusovo vrijeme, očituju ondje gdje je prisutna

sila Duha Svetoga po nečijoj vjeri. Činjenica je da crkvena hijerarhija u

velikom broju biskupija ne želi da se o toj temi uopće govori, o njoj ne

poučava ni vjernike, a ni svećenike, a ondje gdje se demoni počnu

očitovati i gdje se ljudi počinju oslobađati, redovito dolazi do zabrana. U

dijelovima svijeta gdje crkvena hijerarhija potiče borbu protiv demona i

njihova djelovanja, Crkva nezaustavljivo raste (Indija, Oceanija, Afrika,

Kina...), a ondje gdje se čak ne vjeruje u postojanje demona pa se i

otvoreno uči kako oni ne postoje, Crkva propada strahovitom brzinom

(Zapadna Europa). Ondje gdje je Crkva svjesna duhovne borbe između

sila Sotonina i Božjeg kraljevstva, Crkva širom otvara vrata svojoj

karizmatskoj dimenziji, i obratno, ondje gdje Crkva ne vjeruje u

postojanje đavla ili ne razumije duhovnu borbu – crkvena hijerarhija ne

vidi nikakvu potrebu svoje karizmatske dimenzije. Ondje gdje se ne

vjeruje u postojanje đavla, ne postoji ni razvijena služba oslobađanja.

Vrlo se rijetko iznimno dopusti egzorcizam teško opsjednute osobe, no

nitko ne vodi brigu o onima koje demoni tlače na bezbroj drugih načina,

koji nisu opsjednuti nego su samo pod određenim utjecajem demonskog

djelovanja. Posljedica toga je da kršćani masovno odlaze u druge religije,

i vračarima po duhovnu pomoć te tako padaju u još veće probleme. Nije

li to pomalo neprihvatljivo za Crkvu koja se itekako trudi ukazati na

činjenicu kako jedino ona posjeduje puninu vjere? U današnje vrijeme

Interneta, vjernici lako mogu vidjeti što se u Crkvi događa globalno. Kako

prihvatiti činjenicu da se u određenim biskupijama od svećenika očekuje

da bude nanovo rođen, da govori drugim jezicima, da bude ispunjen

karizmatskim darovima, dok se u drugim biskupijama svećenicima

zabranjuje bilo kakovo karizmatsko djelovanje, a posebno bilo kakova

služba oslobađanja? Jesmo li mi vjernici dužni u nekakvoj lažnoj

poniznosti šutjeti i praviti se da ne znamo što se događa ili smo dužni

postavljati pitanja i tražiti odgovore na njih? I na kraju, bez obzira što se

Crkva u Hrvatskoj gotovo u potpunosti odrekla poučavati o djelovanju

demona i o tome kako se od njih obraniti ili osloboditi – demoni se nisu

odrekli svojeg djelovanja. Mnoge neškolovane bakice danas mnogo bolje

razumiju Evanđelje od onih koji bi ga trebali poučavati, i to samo zato jer

su na svojoj koži osjetile da demoni itekako postoje.

Pripremljeno prema knjizi Dereka Princea"

BOŽE MOJ LJUBLJENI, SMILUJ SE NAMA

GRJEŠNICIMA!